

Nefely: 'Mam, het is goed zo' Uitgeverij Boekscout, Soest 2014. ISBN 9789402210637 (Longemfyseem/Diabetes II/Spiritualiteit/PO/ Verpleegenden als patiënt /PO/1)Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Egodocument van 38 pagina's waarin Nefely beschrijft hoe haar moeder stierf aan de gevolgen van longemfyseem, nadat ze een week op vakantie was geweest met haar vader. Ze werd in het ziekenhuis in Weert opgenomen en belandde kort daarna op de IC, had een klaplong longontsteking en longembolie. Haar moeder was kwetsbaar, zwaar ondervoed, met longemfyseem en diabetes. Ze werd in coma gebracht en stierf een week later, in 2010.

Nefely beschrijft hoe het zover is gekomen: haar moeder was veranderd door haar ziekte, wilde geen bemoeizucht, negeerde zorg van haar omgeving, was vergeetachtig, at nauwelijks, rookte sigaretten en ging regelmatig naar de Bingo. Nefely vraagt zich in het boek dan ook af of het echt wel goed was zo. Zij is werkzaam in de zorg en heeft gedurende de periode van ziekte van haar moeder veel niet begrepen omdat ze de ziektesymptomen bij haar moeder niet herkende. Het leek erop dat haar moeder opzettelijk dingen verzweeg, afstand nam van dochter en kleinkind, ook toen die meer zorg vroegen. Die leverde opa, terwijl oma naar de Bingo ging.

Nefely beschrijft hoe ze afscheid heeft genomen van haar moeder, hoe ze rouwde, wat het heeft betekend voor haar persoonlijke relatie, hoe zij als familie reageerden. Ze licht toe wat ze moeilijk vond, wat ze heeft gemist, maar ook wat ze bij haar moeder niet heeft gesignaleerd terwijl ze verpleegkundige is.

Aan het eind van het boek beschrijft ze dat het toch goed is zo, ze zijn door deze periode heen gekomen, en mist haar moeder als mens. Ze eindigt met uitspraken van haar in Rotterdam opgegroeide moeder en is het toch goed zo.

Over de schrijfster:

Nefely (pseudoniem) is getrouwd, heeft een dochter en woont in Ridderkerk. Zij werkt sinds haar 15^e in de zorg.

Nefely: (boekscout.nl) "Ik ben werkzaam in de zorg sinds mijn 15e jaar. Na het kortstondige maar heftige ziekteproces van mijn moeder, werd mij geadviseerd ter rouwverwerking om dit hele verhaal op te schrijven, het papier vervolgens te verbranden om het symbolisch achter me te laten. Eigenwijs als ik was dacht ik: Mooi niet! Ik maak er gewoon een boek van. Uiteindelijk duurde het vier jaar eer ik de stap durfde te wagen om mijn manuscript naar uitgeverij Boekscout op te sturen met dit boek als resultaat."

Zie ook:

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=283409621852693&id=275583009302021

Wat viel op:

Hoe anders de positie van een dochter die ook hulpverleenster is kan zijn bij een ziekte als het om een moeder of ander familielid gaat: ook al weet Nefely hoe ze patiënten met longemfyseem en hun familie moet begeleiden, ze heeft de signalen bij haar moeder niet gesignaleerd. Ze snapt niet waarom haar moeder haar hulp of die van anderen niet accepteert, terwijl ze dat bij haar patiënten wel zou hebben gezien omdat het bij het ziektebeeld past.

Citaten:

www.boekscout.nl: ‘Zeg mam,

Is het eigenlijk wel goed zo? Waarom wilde je niet vechten tegen deze ziekte? Was het je allemaal de moeite niet waard? Was je bang? Waarom keek je, zittend in je eigen stoeltje voor het raam in de huiskamer, in mijn ogen zo ongelukkig, starend naar de hemel? Waarom praatte je niet over je ziekte? Waarom nam je me het laatste half jaar van je leven niet meer in vertrouwen, zoals je eigenlijk altijd wel deed(...) Begreep je al de onmacht niet van ons en zeker die van pa? Met al die vragen bleef ik zitten toen je er eenmaal niet meer was...’

Pag.8: ‘Achteraf is dit de juiste beslissing geweest. Mam werd met spoed opgenomen in de SJG ziekenhuis in Weert gebracht in verband met klachten van benauwdheid.’

Pag. 11: ‘ ’s Nachts heb ik gedroomd dat ze haar kwamen halen vanuit het hiernamaals. “Hier ben ik,” zei ze. Maar ze namen haar nog niet mee, het was haar tijd nog niet, werd haar verteld. Ze moest nog even wachten, er moest op aarde nog het een en ander afgehandeld worden voor ze meekon. Later begreep ik waarom.’

Pag.35: Zolang ik mijn moeder ken had ze van die echte Rotterdamse uitspraken (...) Schoffie...
Steek de moord op een hoffie (...)

Recensies/extra:

http://www.deweekkrant.nl/files/pdfarchief/ZDR/20140924/ZBR_ZDR-7_140924_1.pdf

Eline Lohman: ‘(...) Een klein maar raak boekje: zo noemt Angela Hendriks (42) uit Ridderkerk het boek dat zij geschreven heeft over de ziekte van haar moeder. (...) “Ik heb het boek voor rouwverwerking geschreven, maar ook voor de valkuilen die er zijn in de zorg en waar we als hulpverlener – ik werk zelf in de zorg in Ridderkerk – in de zorg veel alerter op moeten zijn. Mijn moeder wilde namelijk niet geholpen worden, terwijl wij wel wilden helpen. (...)” ‘Mam, het is goed zo’ laat onbegrip en onmacht zien waar Hendriks tegenaan liep. (...) “Ik weet door mijn werk hoe ik patiënten met longemfyseem moet begeleiden, maar het is anders als je eigen moeder de diagnose krijgt. Ik wil collega’s laten zien dat ze op moeten passen: mensen met longemfyseem kunnen het verbergen. Mensen zien niet wat je meemaakt in zo’n periode. (...) En ondanks alles kan het ook positieve dingen brengen, volgens de Ridderkerk. (...) “Zo nam ik mijn moeder op het laatst vaak overal mee naartoe. Samen hebben we nog veel dingen ondernomen. Daardoor kon zij bepaalde dingen afsluiten en hetzelfde geldt voor mij.”’